

salvator

DAVIDSFONDS

GROENCOMITE

HEEMVRIENDEN

KESSELS DRIEMAANDELIJKS KULTUREEL TIJDSCHRIFT

Nr 8

MIJN BROEDER

In ondoorgrondbare nevels
Van het leven te schrijden
En dan door de plotse muur
Verdwijnen in bodemloze tijden
En niet te hebben geleefd
Nooit te hebben geweten
Wat mijn broeder leed.

Nu onbewust, absurd
Het dagelijkse spel te spelen
Telkens weer onvoelbare trappen
Te klimmen naar luchtkastelen
En eens de laatste trede bereikt
Uw eerste en laatste woorden
Als messen in mijn ziel
"Gij bent mijn broeder niet !"

En dan voorgoed verdwijnen
In eeuwig zwijgzame tijden
En niet te hebben geleefd
Altijd te hebben vergeten
Wat mijn broeder leed !

Felix

EDITORIAAL

Wordt Kessel Nijlen ?

Dat is wel de belangrijkste beslissing die onze gemeenteraad ooit zal moeten treffen en waarvoor wij tenminste verwachten dat ons gemeentebestuur de Kesselse bevolking zal raadplegen. Of is alles al in kanalen en kruiken ?...

Omwille van de ernst van dit probleem hebben wij het nodig geacht hierover een zeer interessant artikel in dit nummer op te nemen.

Verder lezen wij hoe onze ouders of grootouders hun eerste stalen rosgingen temmen in de dreef van de Baron.

En dan willen wij U ook heel speciaal uitnodigen op onze tentoonstelling in de prachtige schuur van de "Bleyenhoeckhoeve" in de Smoutmolendreef. Op 15 en 16 december a. s. vindt U daar Kessel in woord en beeld. U is van harte welkom !

Tenslotte maken wij van de gelegenheid gebruik U nu reeds een Zalig, Vredevol Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar toe te wensen. Moge het nieuwe jaar U een stralende gezondheid schenken en U vrijwaren van allerhande onaangename beslommingen. Wij zouden willen dat al de onderlinge ruzies en vetes in dit nieuwe jaar vergeten en vergeven worden en dat wij in Liefde dichter tot mekaar zouden komen en dichter bij God!

WORDT KESSEL NIJLEN ?

(Of : De fusie van de gemeenten Nijlen, Kessel en Bevel)

Het is bekend dat het provinciebestuur een fusieplan heeft uitgewerkt, dat nogal afwijkt van een vroeger plan van Binnenlandse Zaken.

Een artikeltje over die fusie komt niet ongelegen, aangezien de gouverneur de gemeentebesturen over zijn plan wenst te raadplegen, en de gemeentebesturen op hun beurt zullen peilen naar de verlangens van hun bevolking.

Hier volgen enkele bedenkingen i. v. m. een 'studie' van de provincie : "De gemeentelijke herstructurering in het gewest Lier"

Partij-politieke bedoelingen schuilen er niet in dit artikel omdat schrijver nog nooit van dat soort kaas gegeten heeft en omdat een eventuele fusie - laten wij zeggen over 27 jaar onze levenswijze nog steeds zal bepalen. terwijl de politieke partijen misschien een heel ander gezicht zullen gekregen hebben, bij voorbeeld doorfusie.

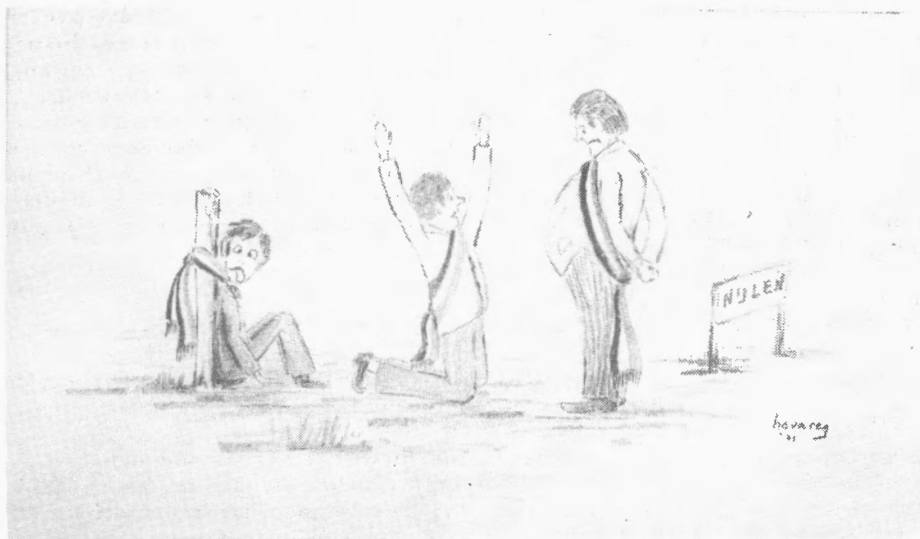
S c h a a l v e r r u i m i n g

Vanuit de gedachte dat een degelijk gemeentelijk beleid pas mogelijk is in grotere gemeenten, ontstond de wens naar schaalverruiming. Schaalverruim-

ming kan gebeuren door aanhechting van kleinere gemeenten bij grotere centra of door het samenvoegen van enkele min of meer gelijkwaardige gemeenten tot één groot geheel.

De bestaande intercommunales werken de samenwerking tussen verscheidene gemeenten in de hand en zijn dus reeds een vorm van schaalverruiming. Een andere vorm is de federatie van gemeenten, de afzonderlijke gemeenten blijven zichzelf, maar werken op velerlei gebied nauw samen. De fusie tenslotte is het werkelijk samenvoegen tot één nieuw geheel ; een historische stap die kan tellen !

En precies voor dit historisch maneuvre zijn de politiek verantwoordelijken in dit land resoluut gewonnen. Daarentegen valt het op dat men op plaatselijk vlak doorgaans huiverig staat tegenover deze idee. Zo ontstond in veel gemeenten verzet tegen de samenvoeging, dat door de oppervlakkige toeschouwer wel eens herleid wordt tot een 'sjerpenkwestie' : minder gemeenten = minder burgemeesters

Maar als een burgemeester echt alleen uit is op het behoud van zijn sjerp en zijn politiek uitsluitend op het behoud ervan afstemt, dan moeten de kiezers toch al zwaar onderontwikkeld zijn, wanneer ze die sjerp liever rond de buik dan rond de nek van hun burgervader zien. Plaatselijke gemandateerden kunnen ook andere redenen hebben om zich tegen een fusie te verzetten dan louter persoonlijke. En de voornaamste reden is : het belang van de gemeenschap.

H e t b e l a n g v a n d e b e v o l k i n g

Waar ligt dat belang ?

Een goed grond- en huisvestingsbeleid, een degelijke ruimtelijke ordening en milieubeheer, economische expansie, een fatsoenlijke infra-structuur voor onderwijs, sport en cultuur, voorzieningen voor jeugd en bejaarden, volledige distributie van elektriciteit, gas, water, kabel-TV, riolering, huisvuilverwerking enz. zijn allemaal in het belang van de bevolking. En al deze dingen kunnen beter gerealiseerd worden in een groter verband, b. v. in een intercommunale, maar is daarvoor een fusie nodig ? Nijlen, Bevel en Kessel zijn samen nog veel te klein om de meeste van deze zaken zelfstandig te realiseren. Ook de gefusioneerde gemeenten zullen met hun gefusioneerde bureaus in intercommunaal verband moeten samenwerken. . . (De uitstekende samenwerking in een naburige intercommunale heeft deze gemeentebesturen zelfs doen besluiten dat ze niet eens over de voorgenomen fusieplannen willen praten met de gouverneur.)

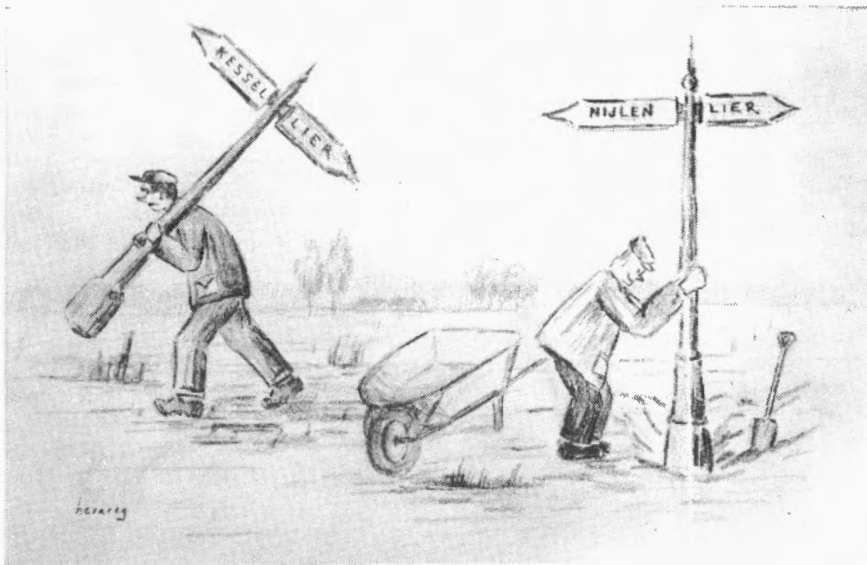
Louter technische beslissingen worden best in een context van schaalverruiming genomen, dat is duidelijk. Minder duidelijk is dat de fusie in dit geval het belang van de bevolking vergroot. Het kan goed zijn dat grotere gemeenten meer kunnen dank zij een grotere bevolking, omdat ze financieel sterker (kunnen) zijn. Men mag echter niet alleen het aantal inwoners in acht nemen, ook de concentratie of verspreiding van die bevolking speelt mee. In Lier kost 1 km waterleiding heel wat minder dan ergens tussen Bevel en Nijlen, omdat op 1 km stad aan één kant honderd huizen of meer staan en op een gehucht geen 10. Waterleiding e. d. betaal je per lopende meter en niet per inwoner! Een fusie van 5 landelijke gemeenten (samen 20.000 inwoners) brengt die nieuwe gemeente nog niet in dezelfde gunstige situatie als een stadje van 20.000 inwoners.

B u u r t w e r k i n g

Het is dus niet duidelijk of fusie de oplossing biedt bij grensoverschrijdende projecten. Hoe wordt, buiten deze 'openbare werken' het belang van de bevolking nog gediend ?

Een gemeente wordt goed bestuurd in de mate dat ze kan voldoen aan de behoeften en verlangens van de bevolking. Goede bestuurders kennen die verlangens. Hoe groter de gemeente is, des te moeilijker echter wordt het direct contact met de bevolking. Je kunt van een burgemeester die b. v. in Nijlen woont, niet eisen dat hij de verzuchtingen van elke Kesselse uithoek kent of begrijpt. En al heeft zo'n uithoek toevallig een afgevaardigde in het gemeentebestuur, dan zal het nog moeilijk blijven de andere bewindsmensen gevoelig te maken voor de noden van een grensgebied met beperkt aantal kiezers.

Direct contact houdt directe controle door de bevolking in. De bestuurslui worden op de vingers gekeken, hun verantwoordelijkheidszin mag niet verzwakken of ze tuimelen bij de volgende verkiezingen. In grotere gemeenten vallen de beslissingen ergens ver op een stadhuis, persoonlijk contact met de bevolking bestaat er praktisch niet.

De zo belangrijke culturele promotie en democratische inspraak vergen i. p. v. schaalverruiming een schaalverkleining! Iedereen die aan socio-cultureel werk doet, weet dat buurtwerking het ideaal is. Op datzelfde kleine niveau van de buurt krijgt het contact tussen bestuur en bevolking een menselijk gezicht. Het menselijk aspect is verder belangrijk bij de contacten met de administratie of 'het gemeentehuis'. Je stelt nu eenmaal meer vertrouwen in de gemeentebediende die je kent, dan in de man voor wie je maar een nummer bent. Het herhaaldelijk gedraaf naar Nijlen, centrum van de fusie, zal de sympathie voor de gemeente trouwens niet vergroten. (Stel je voor : je vrouw koopt een kind in Lier, je geeft het aan op het stadhuis aldaar, je rijdt naar Kessel om te zien of de kachel nog brandt, je rijdt door naar het Nijlens gemeentehuis voor het identiteitsbewijs en andere paperassen, je stormt tenslotte vierkluwens - niet na onderweg eerst getankt te hebben en weer eens gecontroleerd te hebben of de kachel nog brandt - terug naar Lier om je vrouw te gaan bezoeken in de kraaminrichting. En dat allemaal omdat men vindt dat een fusie van Nijlen-Kessel-Bevel deze gemeenten beter bestuurbaar maken!)

Technisch bekeken kan schaalverruiming nog zo ideaal zijn, als echter de bevolking onverschillig wordt tegenover het gemeentebeleid of vervreemd van dat beleid, dan is de fusie een terribele kwaal. Immers het beleid dient er te zijn om de mensen. Dat hoor je in verkiezingsperiodes de politieke partijen ook beweren...

C o m m u n a u t a i r e P r o b l e m e n

Als men de drie gemeenten wil samenvoegen - vanop een Antwerpse bureaustoel -, dan mag men niet voorbijgaan aan wat historisch gegroeid is. Als je merkt dat de dialecten van Nijlen, Kessel en Bevel duidelijk te onderscheiden zijn, dan besef je meteen dat er scherp afgetekende grenzen tussen deze gemeenten bestaan. Samenleven met een goede buur is prettiger dan een ongelukkig huwelijk. Ondanks grote sympathie voor de buurgemeenten moet men geen genie zijn om in te zien dat wantrouwen en achterdocht zullen opduiken, telkens een of andere beslissing één der drie gemeenten schijnt te bevoordelen.

Nijlen, Bevel en Kessel zullen samen inderdaad meer geld in kas hebben en dus meer mogelijkheden. En dus zal men b. v. in Nijlen ergens een nieuwe weg leggen. Maar dan zal men vinden dat Kessel en Bevel ook recht op zo'n nieuwe weg hebben enz. En dan zal men samen een zwembad willen bouwen. En waar gaat dat komen? In de hoofdgemeente natuurlijk. En waarom moeten wij zeven km rijden eer we nat zijn en zij niet? Enzovoort, enzovoort.

S a m e n s t e r k

Gesteld dat de drie gemeenten, ondanks deze bezwaren, toch baat zouden vinden bij een fusie, dan kan dat alleen indien ze op elkaar aangewezen zijn. Maar dat zijn ze niet ! Omdat ze elkaar praktisch niets te bieden hebben, wat de ene gemeente ... mist, heeft de andere meestal ook niet. Men kan in dit opzicht de aankoopgewoonten van de bewoners nagaan en de markten die bezocht worden, men kan onderzoeken wàar men gespecialiseerde artsen raadpleegt en wàar men in een ziekenhuis gaat liggen, wàar men middelbaar algemeen en technisch onderwijs volgt en wàar men gaat zwemmen, wàar men naar de film en toneel gaat kijken ... Het antwoord luidt overwegend en eentonig : Lier.

Nu zijn de zopas opgesomde activiteiten onderdelen van wat men noemt de 'functionele uitrusting' van de gemeente, een uitrusting die in onze drie gemeenten dus ontbreekt. Uit dezelfde studie, waarin het provinciebestuur de fusie tussen Nijlen, Kessel en Bevel aanbeveelt, blijkt dat zowel Nijlen, als Kessel en Bevel functioneel zwak uitgerust zijn. (Men deelde de gemeenten in 8 categorieën in: cat. I = perfecte gemeente op dit gebied, cat. VIII = zwakst, Welnu, Lier behoort tot cat. II ; Berlaar tot cat. IV ; Nijlen, Kessel en Bevel tot cat. VII.)

Het is toch wel zeer de vraag of het mogelijk is van drie onvoldoende uitgeruste gemeenten plots één sterke gemeente te maken? Natuurlijk is het niet nodig dat elk dorp zijn college en ziekenhuis heeft. Maar het is ook niet nodig drie gemeenten bij elkaar te brengen, waarvan de bewoners gewoon doorgaan met zich voor bovenvermelde behoeften naar Lier (of elders) te begeven. Kessel is alleszins op Lier afgestemd, kabeltelevisie inbegrepen ... Dat moet men op Binnenlandse Zaken ook gedacht hebben, toen in een eerste fusieplan Kessel nog bij Lier werd ondergebracht. Als de fusie nodig is,

dan was dat plan toch logischer.

L o g i c a

Welke motieven inspireerden het provincieplan ? Hier citeren we de 'studie' even letterlijk : "De fusie waarbij alleen de gemeenten Bevel-Kessel zouden betrokken zijn, wordt bemoeilijkt omwille van de afwezigheid van verzorgingsrelaties en een ontoereikende verkeersgeografische verbinding tussen beide gemeenten. "Dan vindt het plan fusie Bevel-Nijlen niet slecht, maar toch : "De gemeente Kessel is vrij autonoom maar omwille van de verkeersgeografische situatie t.o.v. Bevel-Nijlen (plus-minus 3,5 km.) is dank zij samenvoeging der gemeenten Kessel-Bevel-Nijlen met als centrum Nijlen, de uitbouw van een evenwichtige nieuwe entiteit mogelijk. "

Is me dat geredeneerd! Fusie Bevel-Kessel wordt afgewezen, want ontoereikende geneeskundige verzorging (geen ziekenhuis b.v.) en ontoereikende verkeersverbinding. En over diezelfde ontoereikende geneeskundige infrastructuur wordt niet meer gerept als Nijlen erbijgevoegd wordt en blijkt plots de verkeersverbinding van de drie uitstekend!

En dat goddelijk evenwicht ?

Nijlen + Bevel = 10.301 + 1.592 = 11.893 inwoners (cijfers van 1970)

Nijlen + Kessel = 10.301 + 5.212 = 15.513 inwoners (cijfers van 1970)

We krijgen een zowat identieke uitkomst, ja ja.

En tenslotte is er nog een financieel angeltje :

"Alleen de gemeente Bevel sloot in 1970 de rekening, eigen dienstjaar af met een negatief saldo. Deze gemeente is trouwens gekenmerkt door een vrij hoge schuldenlast per inwoner."

B e s l u i t

Het moet een zware taak wezen om te bewijzen dat Kessel gelukkig zal zijn in een fusie met Nijlen en Bevel, waar het de rol moet spelen van evenwichtbrenger, terwijl ... Kessel-Statie met Lier-Bist versmelt en de Kesselse bevolking haar activiteiten op Lier afstemt.

Toch zal het provinciebestuur duidelijke bewijzen moeten voorleggen, vooraleer de Kesselse bevolking tegen welke fusie ook ja kan zeggen. De oppervlakkige, zoniet belachelijke, motivering van thans, laat te veel ruimte om te veronderstellen dat louter partijpolitieke beweegredenen meespelen. Wat het goed recht is van de partijen, maar niet van het provinciebestuur! En tenslotte zal het gemeentebestuur van Kessel zich moeten afvragen of het drie jaar geleden door de bevolking werd aangeduid om nu over het verdwijnen van Kessel te beslissen. Een enquête of volksraadpleging (via de socio-culturele verenigingen b. v.) vanwege het gemeentebestuur levert wellicht een antwoord op deze 'prangende' vraag.

Karel Van den Eynde

E E N f U r S I E F J E

D e g e e l - r o d e v r u c h t

Jammer dat de studie van de provincie geen kleur bekend i. v. m. de spreiding van de politieke partijen in de gemeenten. Stel dat je de gemeenten in de provincie Antwerpen mocht kleuren overeenkomstig de regerende machten : zou het fusiebeleid dan een prachtvoorbeeld van evenredig verdelen, van geven en nemen zijn ?

Zou het zo zijn dat Lier (geel + rood) zijn rood randje verliest als het gefusioneerd wordt met Kessel (geel), Emblem (geel) en Koningshooikt (geel)? Zou het zo zijn dat Nijlen (kleurloos + geel) weer helemaal geel uitslaat als Kessel (geel) en Bevel (geel) erbij komen?

En zo behoudt Lier zijn rood en wordt Nijlen weer rooms.

En zo zijn de gróóte partijen tevreden. En zo is alleen Kessel de dupe, de historische evenwichtbrenger, een vrucht van Salomon.

Zwijg mij van al die fusies,

Ze brengen enkel ruzies !

Want 't is een ongeschreven wet,

De kleine wordt steeds bij de bok gezet !

Geen verknechting door Lier of Nijlen !

Kessel wil zelfstandig verder zeilen !

LEREN FIETSEN IN DE DREEF VAN MIJNHEER DE BARON

De laatste jaren is de fiets zowat uit de mode geraakt bij de mensen die de prilste jeugd achter de rug hebben. Iedereen verdient nu rijkelijk zijn brood en heeft zijn eigen wagen. 't Is gemakkelijk en je komt zo wat overal. Er zijn daar prachtige en comfortabele auto's bij en met een grote verscheidenheid van kleuren. En snel dat dat ding is! Je kan er de voetgangers en fietsers zo eens de daver mee op het lijf jagen. Het geeft een mens ook meer prestige, zo een zekere standing zal ik zeggen. Een fiets, ach man, die is nog net goed genoeg voor kinderen en snot-neuzen, die zich moeten afreageren. Ze leggen immers ook geen nieuwe fietspaden meer aan! Neen, neen, de fiets geraakt uit de mode, dat is gedaan!

Nochtans heeft de velo vele jaren geschiedenis achter de rug en is er heel wat tijd verstreken eer we aan die lichtlopende racefietsen zijn geraakt die onze renners tegenwoordig gebruiken. Je kent vast die oude modellen nog wel uit grootvader's tijd! 'k Heb eens horen zeggen dat Tist den Draaier en Jef Geet er zichzelf eentje hadden gemaakt van hout! En 't waren er met drie wielen. Tist Bouwen en Frans Pot bezaten de eerste fiets hier in Kessel.

Toch heeft de fiets al die jaren veel diensten bewezen. Hij was het vervoermiddel bij uitstek. De arbeiders trokken er mee naar hun werk en 's zondags maakten zij er al eens een uitstapje mee. De leurders vervoerden er

hun koopwaar mee, bezems, keerborstels, pakken linnen, kleerstof, een vaatje mostaard, krabben en garnaal, en ja wat weet ik al! De poeliers haalden er bij de boeren hun kippen, duiven, konijnen en zelfs jonge geitjes mee op. De laatste oorlog is er nog erg veel mee gesjouwd en gesmokkeld, vooral zakken graan en aardappelen. Maar de fietsen zagen er niet goed uit in die tijd. De banden waren gewoonlijk tot op de draad versleten. De mensen bonden dan om de zwakke plek een eindje lint of touw. Net oorlogsinvaliden! Hier en daar was er wel een slimmerd die er nog een tweede buitenband overtrok, maar dat sleurde soms erg aan de vork. Zo trok ieder zijn plan, want de bandjes waren zeer schaars en peperduur in die tijd. Tegenwoordig kunnen de kinderen al fietsen als ze uit de wieg komen. Dat wordt niet meer aangeleerd, dat kunnen ze zo! Bij onze jeugd was dat niet het geval! Een goede vijftig jaar terug waren er nog genoeg mannen en vrouwen die het niet konden!

's Zondags zag men dan de mensen naar de dreef gaan met een nieuwe fiets, om er te leren rijden. Dat was telkens een grote gebeurtenis en vooral niet makkelijk. In de dreef was plaats genoeg en 't was er een rechte weg. Hij trok er dan zijn 'ziep' op uit en rolde zijn mouwen op. Zij klauterde dan op het vehikel terwijl manlief stevig vast hield bij het zadel en het stuur. Rechthoek kijken en niet vergeten te trappen klonk dan de boodschap. Was me dat een zware dobber! Er werd geweldig veel zweet bij gelaten en gevloekt met miljaarden ineens omdat zij aldoor het gras in wou en met al haar gewicht naar hem overhelde. "Houd uw guidon recht begot! ... en zie niet om! "

Ja, er vielen soms harde woorden. Meestal gingen er meerdere lessen overheen eer het zo ver was. Zij stoefte dan in 't winkeltje "Ik kan al bijna rijden." De andere vrouwen keken dan bewonderend op en zeiden dat ze 't ook zouden willen kunnen.

Bij de volgende poging was het zo ver dat hij al efkens kon loslaten. Gewoonlijk kwam zij dan met een sierlijke bocht in het hoge gras terecht tussen de margrietten of tegen een van de jonge eikeboompjes. Een bezeerde knie en een

stukgevallen kous was natuurlijk de bekroning. Toch maar weer proberen en wanneer het dan lukte tot aan de boerderij van Suskes was het een hele prestatie. Maar wat een weelde als je dan fier als een pauw al rijdend het dorp bereikte!... "Die kan al rijden!" zegden de mensen dan vol bewondering.

Een nieuwe fiets was toen zoveel als nu een nieuwe auto. En daar was ook mode in! Er waren fietsen bij met houten velgen en spatborden. Dat was iets apart! De fierste dames moesten een wisselkorfje aan het stuur hebben om hun handtasje in te leggen en een mooi veelkleurig netteke als versiering over het achterwiel. Je zag er van alle kleuren en zelfs met parels! Ieder jaar moest er een nieuw op. "Zie eens, die heeft weeral een nieuw netteke aan hare velo" zegden de vrouwen dan jaloers, precies of het een nieuw hoedje of jurk betrof. "Wij zouden er ook eens een nieuw moeten aan doen."

De mannen hadden een "karbuurlantaarn" want die moesten 's avonds ook al eens weg. Daar zaten ze meestal mee te prutsen, bijzonder als de vlam onderaan uitsloeg, en dan maar blazen!...

Wie er geen had en met zijn lief wat laat van de kermis kwam, kocht in een of ander winkeltje een lampionneke met een kaarsje. Dat mocht ook, maar als het waaide, schoot het nog al eens in brand. Demannen hebben altijd van koersen gehouden. Jan Aerts, de Roele, Jul Plo en de Frits waren de gekendste figuren uit onze wielwereld. 't Was nog niet zo gemakkelijk die tijd want het materiaal was erg plomp en de wegen doorslecht! Toch wisten ieder van hen zich in een of andere specialiteit te onderscheiden. Zij waren verenigd in de wielclub "De Broederband" en Fonske De Meyer was de secretaris.

Oudere heren sprongen bijzonder sierlijk op de fiets. De moeren van het achterwiel waren toen enkele centimeter lang.

Men noemde ze een pinneke. Daar plaatsten ze dan hun voet op terwijl men met de andere voet een paar keer afduwde op de grond, net zoals met een autopod. Dan gleden ze vervolgens met een soort aristocratische charme op het zadel. Tist Bouwen en zijn broer Jef, de secretaris en Frans uit de Kroon heb ik het nooit anders zien doen. Het moet wel heel moeilijk geweest zijn, maar het hoorde zo bij hun standing.

In de dreef, die toen de bijzonderste verbinding was met Berlaar, werd veel gefietst. De straatbengels organiseerden er koersen. Aan de beide barelen speelden de kinderen en duikelden kopjeover. Peerke Suetens, de houtvester van 't kasteel, die met zijn hoofd gedurig neen knikte, joeg de bengels telkens weg. In 't gras mocht ge niet lopen, niet in de bossen komen, 't was altijd neen bij

Peerke!

Ieder jaar na de dooiperiode werden de barelen gesloten en de pachters van 't kasteel voerden dan nieuwe as aan om de weg te herstellen. Op een mistige morgen reed onze goede dokter Homans er eens tegenaan met zijn moto. Het verwekte in 't dorp heel wat opschudding want de man was zwaar gekwetst.

's Zondags wandelde men door de dreef. Aan beide zijden van de weg stond een dubbele rij jonge eikeboompjes. Vroeger moeten er prachtige olmen gestaan hebben. De wandelaars sloegen dan teikens een babbeltje met Soois en Suske. Die zaten steeds op de bank in de schaduw van hun schilderachtig hoeveke. Voor ieder hadden zij een goed woord en ieder was er welkom. Na de

hoogmis waren de mannen er op de duiven aan 't letten want Fons had een felle blauwe duiver, "de Stoemp" die furore maakte in die tijd en menig eerste prijs wegkaapte.

In 1944, enkele dagen voor de bevrijding, werden de prachtige Amerikaanse eiken, die in volle groei waren, alle afgezaagd. De Duitsers moesten immers stevige palen hebben om het land van de zweefvliegtuigen te beletten in de vlakte langs de nete. Zij zijn nooit gebruikt geweest. Het ging allemaal veel te snel. Dit was dan het definitieve einde van de dreef, want nooit meer werd er nog een boompje geplant. Echt spijtig, want er hadden nu weer prachtige bomen kunnen staan na al die voorbije jaren hetgeen onze gemeente vast had kunnen verfraaien!

Ghislain Verreydt

Verantwoordelijke Uitgevers :

Davidfonds Kessel
Romain Verreydt
Fortstraat, 13
2508 KESSEL

Groencomité Kessel
Herman Van Regenmortel
Salvatorbaan, 9
2508 KESSEL

Heemvrienden Kessel
Frans Lens
Berlaarsesteenweg, 31
2508 KESSEL